

Grattertné Martini Hilda

PÓSA BÁCSINAK

„Este van már...” című versciklusára szeretettel

Alkonyodnak fájó, bánatos borúja,
Csengő-bongó búja a szívembe vág.
Teli van tövissel hímes koszorúja,
Könnyel harmatozva az őszi virág.
Te, ki a tavasznak vetéd szent vetésed,
Tél felé menőben aratásod nincsen...
Síró szemeim a csillagokba néznek:
Százszor szent áldással áldjon meg az Isten!

Én is voltam egykor deli katonácskád,
Papírcsákós-forgós kis vitézed voltam,
Fényes mesekapud hogy élémbe tárád,
Gyermekálmok szárnyán veled lovagoltam.
S aranykőd országát elhagytam bár régen:
Ott gyűjtöttem mára minden élő kincsem...
Ó, ha van igazság az Úrnak szívében:
Százszor szent áldással megáld még az Isten...

Jaj, messzire maradt virág és madárdal...
Nem bírt velem lépést tartani a lepke...
Kavicsos utakon, homokoson átal
Elment katonácskád a nagy ütközetbe...
De ha rózsáidat vihar szét is szórta:
Egy-egy bársonyszirma vissza-visszalibben,
Honnan-honnan fölcsegg egy édesbús nóta...
Százszor szent áldással áldjon meg az Isten!

Anyaszeretetre, hazaszeretetre,
Emberszeretetre tanítottál minket.
Bízó hitet adtál s te kulcsoltad össze
Imádságos, tiszta, pici kezeinket.
Ó, aki megérti a szűz gyermeklelket:
Gyöngykápolnát épít mennyei ligetben:
Angyalkézzel ültet örök nefelejcsset –
Százszor szent áldással áldja meg az Isten!

Nem égtörő szikla a te dicsőséged:
Domb csak, melyet átfon a szeretet zöldje –
Nem porladó márvány hordja az emléked:
Körül elhintetted az elven földbe...
Ó, a te babérod nem letörött, holt gally:
Élő gyökeret hajt száz dobogó szívben...
Bársonymeleg, őszi napsugármosollyal,
Csókos verőfényvel áldjon meg az Isten!

In: *Új Idők*, 1911. június 18.